Oaths of the Riddermark

Referat - The One Ring · https://sulkesligaen.no/docs/oaths-of-the-riddermark/

Våren 2959 TA

Cirion, Eomund og dvergen møttes i Edoras. Denne dagen var det en del liv og røre i byen og på vei ut av byens var Kongens menn. Cirion og dvergen merket fort at innbyggerne ikke var særlig imøtekommende i forhold til fremmede. Men de fikk etter vert tips om å snakke med Reeve dersom en ønsket å hjelpe Rohan.

Hos Reeve var det også to andre reisefølge en typisk Rohan fyr med navn Ulfúr og en skjoldmøy med nav Leora. De fikk i oppdrag å undersøke hva som sto bak en del heste og menneskedrap i nærheten av De Hvite Fjellene. For å finne gårdene som en skulle undersøke fikk de utlevert noen utskåret ben som ved hjelp av fjelltoppene skulle vise vei. Ulfúr virket heller som en mer brauten

type og han la ut om hvor mye han hatet Dunlendingers I samtale med han fikk de vite at han hadde drept en bard/sanger som hadde reist med dem. Etter denne sangeren hadde hatt en affære med søsteren til Ulfúr.

ReiseføIget fikk låne hester til dem som ikke hadde noen fra før av og reisen til første gård gikk uten problem. Den første gården var helt forlatt og en fant ikke noen spor eller liv på denne gården. Taket på langhuset i midten var rast sammen, som om noen hadde revet vekk bærebjelkene i tillegg kunne en se at jernringene som hestene pleier å være bundet til var revet ut av veggen med stor kraft.

Neste gård var ikke i noen bedre stand og her fant en kroppen av en kvinne og en liten gutt drept i langhuset. Kvinnen var blitt drept av et hardt slag mot hodet og Cirion mente at ikke noe menneske kan slå så hardt. Like ved en av husveggene kom en over en mann som så vidt var i live. Han hadde et stort sår i siden. Av han fikk en vite om et stort monster som kom fra Grimgelad og som hadde drept alle hestene og familien hans. Han fikk litt lindring av gruppen for smertene med døde med skam i øynene.

Eomund har fra barndommen blitt fortalt at Grimgelad er et farlig sted. Der holde all ondskapensting til som goblin, troll og andre heste mordere. Veien inn til Grimgelad ledet gjennom en liten dal og en kunne se en del store spor i snøen og en del ben liggende på bakken innover. Ved selve inngangen til Grimgelad var det to store steiner på hver side og på en av steinene kunne en lese at dette var inngangen til Grimgelad. Hestene våget ikke å være med videre innover og ble satt utenfor. Gangen videre var enda mer trykket og med store greiner som bøyde seg over gangen og en fikk også følelse av en hviskende lyd i vinden.

En kommer etterhvert over en leirplass for Dunlendinger som ønsket å snakke med dem. Imhar var lederen for denne gruppen og de var på jakt etter samme monster som gruppen. Dvergen fikk dem til å være med dem videre innover i gangen for å finne monsteret.

I en åpning kunne en se monsteret stå over restene av en hest og alle kunne se at dette var et stort hvit snøtroll. I det dvergen skulle til å snike seg frem hørte de en kraftig stemme som takket dem alle for hjelpen og som sprang i fullt fart mot Imhar med våpenet trukket. Dette var Ulfúr som hadde kommet til stedet. Men før noen klarte å reagere angrep plutselig trollet Ulfúr og drog med seg hele kroppen inn i sin hule. Resten av reiseføIget til Ulfúr droppet våpnene sine og stakk av. Gruppen på sin side klarte å overtale Imhar og hans menn til å hjelpe dem med å drepe trollet. Etter å ha fått røket ut trollet ble det en heftig kamp ute på plassen. En klarte likevel å få inn noen gode treff på trollet og de klarte å felle det uten at de mistet en eneste mann. En fant 100

treasure inne i hulen og en delte litt med Imhar. 50 av dem tok en selv og resten ble gitt til Kongen. Reeve takket dem alle for jobben og sa at de alltidvar velkommen tilbake til dem og spesielt ble de invitert til en stor fest som skulle være neste år.

Våren 2960 TA

Hvem er hvem?

Reiseføget: Burin, Cirion, Eomund og Lomund.

Royals: Kong Thengel, Dronning Morwen og prins Theoden.

Marskalker: Cenric tredje marskalk som holder til i Østfold, Éogar andre marskalk som holder til i

Vestfold.

Ektefolk?: Esmund er kaptein i hæren til Cenric. Mildryd er en skjoldmøy og kaptein i Éogar sin personlige garde.

I løpet av våren kom en gammel venn av Burin, Lomund til Edoras og han ble med resten av gruppen. I løpet av våren hørte de rykter om folkene til Ulfúr hadde blitt bannlyst fra Edoras. Dette virket kanskje som en litt hard straff. De skal visstnok nå være fredløse på slettene. Ellers tok Burin og Cirion i mot tittelen Esquire of Rohan og hele gruppen var invitert til fest hos Kongen i Den Gylne Hall.

Til stede var både den vanlige mannen i Edoras og mange adelige. Kong Thengel som er i 60 årene og den vakre dronningen Morwen som er i midten av 30 årene var selvsagt også der. Cirion gjenkjente Aragon som en av kapteinene til Rohan, som også var der. Det var ikke vanlig med en slik middag åpen for den vanlige mann i gaten under Fengel sin tid, men er blitt mer vanlig under Kong Thengel. En fikk servert et overdådig måltid og Thengel og hans sønn lurte på hva reiseføget mente var den viktigste indre egenskapen hos en mann. Lomund kom med det beste forslaget om at det viktigste hos en mann er å ha respekt.

De tok på seg et oppdrag fra Kongen om å være budbringer om et ønske om å få i stand et ektemål mellom Mildryd og Esmund. Mildryd er kaptein i den personlige garden til andre marskalk Éogar, mens Esmund er kaptein hos tredje marskalk Cenric. Det har vært en lengre feide mellom Éogar og Cenric og Kongen og Dronningen håpet på at en kunne få i stand en fred mellom disse to dersom en fikk i stand et ektemål. Esmund og Mildryd var som små det nærmeste som en kunne komme søsken, uten å være søsken av blod. Men det ble ikke de to og de to ble senere rammet av

tragedie.

Konen til Esmund døde mens hun var gravid med deres første barns, mens Mildryds familie ble slaktet ned av Dunlendinger. Det var viktig for Kongen å få frem at de bare er budbringer og ikke representerer Kongen på noen annen måte.

En valgte å reise til Cenric først som holder til i Østfold. Ikke så langt i fra Entwade kom en over en flyting. På vestsiden av elven holdt folk i fra Vestfold til og på andre siden hadde folk i fra Østfold slått leir. I midten av elven var Maerstan av Vestfold og Ashgar av Østfold og ropte skjellsord og andre forbannelser til hverandre. Gruppen fikk roet dem ned uten at det ble spillet noe blod og stemningen blant leirene var ikke så verst. De valgte å ta kvelden sammen med folkene i fra Østfold.

I Entwade

På veg videre til Cenric møtte de på Léothere Five-Fingers og den muntre jenten Bída Softsong.

Léothere var nok en tidligere hoff sanger i Edoras, men ble bannlyst fra alle haller ettersom han var alt for direkte i sangene hans. De kunne blant annet fortelle at feiden mellom Cenric og Éogar har vart helt siden Fengel sin tid. Videre gav han beskjed om at Thengel egentlig skulle vært andre marskalk i staden for Éogar etter tradisjonen da han var arving. Nå blir det snart Theoden sin tur å overta denne rollen. Hatet mellom Éogar og Cenric har nok økt de siste årene, ettersom de ikke har klart å kontrollere Thengel på samme måte som de gjorde med Fengel. Léothere advarte dem også om en sjelden sommerstorm som skulle være på vei. Da en hadde funnet kvegene til Cenric begynte det å lyne og tordne i fra himmelen. Himmelen lyste blå og lilla og kvegene begynte å løpe løpsk. Burin som nok ikke er så vant til å ri på hest mistet kontrollen på hesten sin og ble nesten trampet ned flere ganger. Det gikk ikke så mye bedre med Lomund, men heldigvis hadde speideren Cirion klare øyne og han klarte å få hjulpet dem ut av trøbbel flere ganger. Eomund er vant til å ri på hest og han brukte tid å å hjelpe til med å samle inn kvegene. Da stormen hadde roet seg, kunne en se flere døde kyr på bakken, 1 død hest og to skadet gjetere. De fikk hver sin hest (courser) i belønning for å ha hjulpet til. Cenric var takknemlig for hjelpen men det ble en lengre diskusjon med Cenric om å danne fred med Éogar uten særlig hell. Han lovet bare å være med på samtale om fred så lenge som Eógar betalte han erstatning for tapt fe og land.

En valgte å reise om Edoras mot Fords of Isen neste morgen. På veien kom en over en liten leirplass og en for at dette kunne være Ulfúrs menn. Til glede for reiseføLget fant en ut at dette var Léora og et reiseFølge som reiste med henne. Hun jaktet også på Ulfúrs menn og en avtale å møte

henne i Edoras om 2 uker for lete etter dem. På veg fra Edoras fikk Cirion en ide om at en kunne ta noen snarveier gjennom noen små skoger som var ved siden av veien. Det hele endte med at «snarveiene» ble til omveier og Burin måtte hjelpe til med å finne veien igjen. Etterhvert fant Cirion ut at det beste var nok bare å følge veien videre til Ford of Isen. Et stykke i fra Ford of Isen møtet en rytter som kommer i full fort som presenterer seg som Rynelda Fast-Rider. Hun sier at Dunlendingene er blitt gale og at hun er på vei til Edoras for å reise hæren. De har kidnappet fruen av Vestfold, Esfled. Rynelda er niesen til Grimborn og sier at de kan møte han ved Ford of Isen dersom en ønsker å hjelpe til før hun rir videre.

En kidnapping og en forlovelse

Ved Ford of Isen møter en Grimborn som er der for å møte de som ønsker å hjelpe til med å finne Esfled. Han gav beskjed om at Éogar ble overfalt for rundt en uke siden i en leir i nærheten av skogen og de klarte da å kidnappe Esfled. Han har reist inn igjen for å lete etter henne innover i skogen for noen dager siden.

Etter å ha fulgt sporene etter flere hester finner de tilslutt leiren til Éogar og etter den etter hvert obligatoriske skepsisen til folkene fra Rohan fikk en snakke med han. Han og Mildryd var ikke interessert i å høre om noe annet enn hvordan en kan finne Esfled.

Gruppen valgte å reise sammen med resten av følget til Éogar, men etter noen dager velger en å splitte lag for å få fortgang i letingen. Gruppen kom da over Caswelun og hans søster Rhonwen og 4 krigere. Ved en av trærne kunne en se en kvinne bundet med en sekkestrie tredd over hodet. En fikk en flere god treff på krigerne fra tidlig i slaget før de fikk slått tilbake. Slaget varte en kort stund og gruppen drepte flere av dem med dødelige sår, uten mulighet for å redde dem etterpå. De slapp Esfled fri og returnerte henne til Éogar.

Éogar takk for hjelpen og var glad for at Esfled var tilbake og etter en lengre samtale med Cirion om han ville tillate ektemål mellom Mildryd og Esmund gikk han med på dette. I tillegg gikk han med på å slutte fred med Cenric. En fikk nok et inntrykk av at Mildryd synes det er greit å gifte seg med Esmund, men hun tviler på at hun vil kunne finne glede igjen.

De møter Esmund med følge i Entwade igjen og ryktene har gått slik at det også er samlet en del folk fra Vestfold og Østfold her. Folkene her ønsket at gruppen skulle annonsere giftemålet mellom Mildryd og Esmund, men mitt i deres taler roper en sint mann med navn Blódred at han protesterer til dette ektemålet. Han har mistet alt for mange i denne konflikten og han ønsker hevn. Det ble gjort et lite forsøk på å roe han ned, før han røk på Burin i sinne i en duell til døden. Burin klarte å vinne duellen og sparte livet til Blódred.

Kongen var veldig takknemlig for hjelpen og gav de flere smykker og en ny hest. Videre er de alle velkommen til bryllupet til Mildryd og Esmund som skal være til vinteren. Etter dette gruppen møter de Léora for å finne Úlfurs menn .

Sommeren 2960 TA

I Helms-Deep

Det har i de siste månedene vært flere raids både fra Rohan sin side og Dunlendingene sine side

En møttes hos Éogar i Hornburg i Helms Deep og en fikk kort hilse på Esfled og Erkenbrand. Helms Deep har en yttermur helst ytterst som ikke er blitt vedlikehold på en lang stund og den har rast flere plasser og således har flere hull. Muren og selve borgen som heter Hornburg lengre inne er blitt vedlikehold.

Éogar var fremdeles takknemlig for at gruppen har reddet Esfled, men han hadde nå fått et nytt oppdrag fra Kongen. Han har fått i oppdrag å få i stand en fredsavtale med Dunlendingene. Gruppen fikk nok et inntrykk av at Éogar ikke liker denne ideen, men han kan ikke protestere mot

Kongens ord.

Éogar gir beskjed om at de finnes flere klaner innenfor Dunlendingene og han ønsker at en unngår trøbbel med Wulflingene av Vestmarken som bor nærmest Vestfold. Han ønsker at når en har kommet over elven skal følge vestsiden av eleven på nordsiden av den gjennom Gap of Rohan. Éogar mener at opprørerne for det meste holder til på nordsiden av elven.

På vegen gjennom Gap of Rohan kom en over en gård som hadde blitt raidet av Dunlendingene og en eldre dame med navn Earda som gav beskjed om at han bare ønsker fred. Slik at en kan fortsette med handelen som før. Tidligere har gjetere og kvinner komme til dem for å handle. Sønnen hennes er av en helt annen mening og ønsker bare hevn over Dunlendingene.

Ved Ford of Isen er det to fort og de er nå ganske godt bemannet. En fikk en følelse at folkene i det ene fortet nylig hadde gjort en udyd. Gruppen fikk snakke med en av kapteinene for det ene fortet og han var ganske direkte på at han ikke likte Dunlendingene. Han kom også med flere påstander som han nødvendigvis ikke kunne underbygge med fakta. Han sa blant annet at Dunlendingen dreper deres fanger i ofring, at de gir barna sine til orcer og at de aldri vil kunne akseptere en fred.

Den første Dunlending landsbyen som en kom over var nedbrent og det lå flere døde kropper her. En fant også flere orker piler i kroppene til de døde.

I den neste landsbyen var også brent, men her kom gruppen over et barn som naturligvis var svært redd. En fikk roet han ned og hans navn var Mornum og han bør her sammen med sin mor, far og søster. I hjemmet deres finner en moren hans sengeliggende og hun snakker bare om datteren sin som er forsvunnet. Mornum sier at woodkin folkene kom forrige natt og tok henne med seg. Gruppen mistenker at dette må være orker.

Faren kommer ikke lenge etterpå og blir ganske oppskaket av å ha besøk av “fienden”, men en klarer å roe han ned og han spanderer fiskestuing på dem alle. Han sier at deres vesle jente ble kidknappet på natten av det som gruppen nå hadde kommet frem til måtte være orker. De skal holde til i Den Store Svarte skogen. Ellers så var det en viss Gudrun Sangeren som skulle passet på landsbyen. En har betalt han for å beskytte dem mot fiender, men da rytterne fra Rohan angrep stakk han og mennene bare av.

Faren lovet å forklare gruppen veien til Trefa der de kunne finne høvdingen til de som sto bak raidene, dersom en kunne hjelpe dem med å finne jenten deres.

En fant sporene etter orkene og de ledet mot skogen og en klarte å komme frem til en hule som de gjemte seg i før solnedgang. Hulen var dekket av en kampestein, men en fikk flyttet denne med et brak. Burin snek seg så inn å fikk øye på 4 gobliner og 1 orc. De sto klar med bue der inne og en valgte å vente en stund utenfor for å se hvordan de ville reagere. Ingen goblin kom ut og en hørte etterhvert noen jenteskrik innenfor. Gruppen valgte da å springe rett inn i hulen og angripe med voldsom styrke. Og det tok ikke lang tid før heltene hadde beseiret de alle og fikk befridd jenten. Vel tilbake hos familien kviknet moren til live når jenten var returnert og faren forklarte veien videre til Trefa.

Turen til Trefa tok rundt 2 dager og landsbyen ligger på en liten år overfor en elv. Det er hus på begge sider av elven, men mest på andre siden på åsen. Midt på åsen er det et større tretårn og rundt tårnet og noen hus er det en palisade. En ble møtt av flere krigere fra landsbyen og blant annet Gudrun Sangeren. De ropte ut mange skjellsord og fornærminger til gruppen før de forlangte å vite hva som gjorde at gruppen hadde kommet der. En forsøkte å forklare dette, men Dunlendingene hadde ikke så mye tålmodighet og de angrep etter hvert gruppen. Her fikk gruppen gjort kort prosess med dem og skadet mange av dem, før de andre gav seg. Høvdingen ønsket da at de alle skulle komme inn til tårnet hans. På veg inn oppdaget de at det var flere påler med hoder på ved husene og et av hodene kjent en igjen var Léora sitt hode.

Inne hos høvdingen som heter Boddatun fikk en servert svært god mat og drikke. Lomund fikk presentert deres ønske om å danne en fred med dem på en god måte og fikk overbevist Boddatun at dette var en god ide. Boddatun gikk med på avtalen så lenge som deres gamle viskone også aksepterte dette.

Plutselig under festen kom viskonen inn og det ble en mer trykket stemning i salen.

Hun begynner med å synge: “*Jeg ser tre dødsfall som vil ramme Jernfolkene; død fra den Hvite ånden til åsfolkene, død fra de Hvite hestene fra slettene og død fra den Grå Hesten fra myren.”*

Hun fortsetter med å synge en sang om håp.*”De tre dødsfallene kan bli to dersom Jernfolkene og Den Hvite hesten fra slettene blir brødre, To dødsfall blir til ett dersom Jernfolkene og Den Hvite hesten står i sammen mot den Hvite Hånden og det vil ikke blir noe av den siste døden dersom Den Hvite hesten dreper den Grå hesten.”*

Videre sier hun:

“Det lever i myrene i Silver Mere. Det krever offer fra Jern-Folkene - Gold, levendes offer, menn, kvinne og barn, samme hva. Offer for freden. Jernfolkene kan ikke kjempe mot det eller flykte. For en gammel forbannelse ligger over dem. I gå i mot den Grå hesten til være døden for dem. Men

dere er ikke av Jernfolkene. Dere er utlendinger fra de raske folkene av Eor. Er ikke Eorlingers Herre over hestene? Kan ikke dere ødelegge den Grå Hesten?"

Alle går med på å kjempe mot den Grå Hesten og hun får Jernfolkene til å sverge en ed.

Neste morgen reiser en sammen med noen Jernfolk til heksen og hun bor rundt en halv dags ridetur i fra Trefa i nærheten av Silver Mere. Heksen bor i en gammel gravhaug og det er åpent helt inn til henne. Huset hennes er dekket med flere urter og planer og midt i rommet er det en stor gryte.

Heltene forsøker å snakke med henne og hvordan en kan slå hesten og hun sier: "*Den rir sammen med tåken, rir på vannet og tar med seg sine offer ned i dypet. Silver Mere synder og under og ære fordi Den Grå Hesten og Silver Mere er ett. Det kan ikke fanges med tau slik som hesten på markene. Bare sang av vann og jord kan binde hesten og til og med da, bare for en stund".*

En valgte så å betale noen skatter til henne for at hun skulle komme med noe mer konkret, men samtalen gikk ikke helt etter planen og heksen surnet til. Det siste en hørte fra henne var *"Hils, hesten fra meg da",*

På veg innover ble en etter en fristet av diverse ting som en både så og hørte. Cirion og Burin gikk i mot tårnet og synet av skatter og Burin havnet i vannet. Resten klarte å hjelpe han opp og de var alle mer forsiktig innover langs vannet. En kjente likevel på mer og mer på en trykket stemning innover. I enden av vannet ved en lagoonen kunne en se rester etter offergaver som en hadde gitt til hesten tidligere. Forsøk på å lokke til seg hesten lykkes ikke og en måtte vente i over en time før hesten dukket opp. Hesten så fryktinngytende ut og Burin og Cirion ble fylt med frykt. Hesten bet seg da fast i leggen til Burin og dro han ut i vannet. De andre forsøkte å skade hesten imens, men dette var litt vanskelig. Cirion forsøkte å hjelpe Burin opp av vannet, men ble en del hindret av hesten som sto der å sloss og han datt også uti. Men når det hele så svart ut klarte en å få inn en dødelig skade på hesten og hesten trakk seg unna.

På veg tilbake etter å ha jaget hesten på flykt oppdaget en at en gruppe med Dunlendinger lå i bakhold. Gudrun The Singer var en del av disse og gruppen klarte å åpne opp et av hans sår som ikke var grodd enda slik at han blødde i hel. Noen av de andre døde også, men en klarte å ta en av dem i live. Etter et kort avhør av han der en egentlig ikke fikk noe mer fornuftig enn at en ihverfall ikke var velkommen i Trefa lengre ridde en avgårde tilbake mot Rohan. Underveis merket heltene at de ble følgt av en gruppe med ryttere og de la opp tempoet og var heldige med å finne en snarvei gjennom skogen, slik at en klarte å riste av seg følgerene. Gruppen tok seg en kort hvil og familien som en hadde reddet tidligere og fikk igjen tilbudt fiskestuing her. De håpet på at de

kanskje kunne fo bosette seg i Rohan dersom det var mulighet for dette, ettersom de ikke så noen fremtid med å bli boende i denne landsbyen mer.

Vel tilbake var en innom Eogar for å rapportere om hvordan ting hadde gått. Han virket ikke til å være overrasket, men hadde litt vanskeligheter med å skjule sin glede over at en ikke hadde lykkes. En snakket deretter med Kongen i Edoras og han var litt skuffet over at en ikke hadde lykkes med å skape fred, men takknemling for at en hadde forsøkt. Som belønning fikk gruppen enda en hest hver. Her valgte heltene å ta en lengre hvil før en ble tilkallet til et møte med Cenric.

Sommeren 2961

Cenric gav beskjed om at området hans i det siste har vært plaget av orker og en banditgjeng som har laget ugreier der. Han var selv på veg for å håndtere orkene, men han ønsket litt hjelp med banditten. Dette mente han var en så liten filleting at selv gruppen vil kunne klare å løse dette. Ferden ledet første til Stotfold der en fikk snakke Lady Éofolad. Stotfold er en svært gammel by og den har blitt rik på handel med Gondor. Den litle byen har blant annet to vannmøller, et stort markedsplass og et vekjent vertshus med navn “The Speckled Roan”. Rundt landsbyen er det en mur laget av stener stablet oppåhverandre. I Stotfold fikk en møte en mann med navn Berevir fra Gondor som var den eneste overlevendes fra et av angrepene til banditten. Han var under oppsyn på vertshuset, ettersom de var noe skeptisk til han.

Han fortalte at han var på veg til Dale for å søke lykken der. På veien hadde han og følget blitt angrepet av flere banditter. Han hadde forsøkt å jage dem på flykt, men i kampens hete hadde han mistet sverdet sitt som er et familieklenodium. Gruppen fikk et inntrykk av at Berevir snakket sannferdig, men Burin syntes at det var noe med han som skurret litt. Han la merke til at Burin nok hadde noen merker etter håndjern. Berevir innrømmet etterhvert at han hadde vært på fylla en stund i Minas Tirith og ble kastet i kasjotten etter dette, men han var nå en fri mann som søkte lykken i Dale.

Berevir ledet gruppen til stede som de ble overfalt på og en kunne der finne flere spor av mange hester som ledet nordover. En fulgte sporene et stykke og kom frem til en forlatt leirplass. Rundt 20 hester har nok ridd nordøstover mens en fant fotspor av to stykker som leder nordvest. Med nærmere undersøkelse av sporene kunne en se at det bare var en av parene som kom tilbake. En valgte så følge sporene nordvestover. Disse sporene leder til en gammel gravhaug til en glemt Lord av Rohan. Vet denne gravhaugen kunne en se at det var løsnet noen stener i taket og Burin hoppet ned i hullet, men landet nok litt skjevt og skadet seg noe. Inne i gravhaugen kom en

etterhvert frem til gravkammeret med tre sarkofager. Inne i dette rommet var det også mann som bablet mange ord, men der en ikke fikk noen respons på spørsmålene i fra gruppen. Burin slår til han på skinnet og mannen skriker til, samtidig kommer det frem en skikkelse på hest. Dette ser ut til å være gjenferdet til en døde lorden og det ser ut til å være i usedvanlig god stand. Etter en kort diskusjon med denne Lorden fikk en lov til å snakke med den skremte mannen og ta han med seg. Det viste seg at han og en annen hadde vært her inne for å plyndre gravhauge. Han er soldat av Gondor og da han oppdaget Berevir skrek han ut "Kaptein, min kaptein. Jeg visste ikke at Hirdan skulle gjøre det. Han klarer å få frem at resten av gjengen er på veg til et gammelt vakttårn nærme Emyn Muil. Berevir innrømmet etterpå at han hadde vært kaptein i Gondor, men at han nå var på veg til Dale for å søke lykken der. Men nå ønsket han å hjelpe gruppen og å finne resten av gjengen. Han hadde også vært en del av banditten, men han presiserte at de bare hadde tatt ting for å overleve.

Heltene fikk lov til å ta med seg mannen videre og på veg for å finne banditten møtte en på Hastred og Garhelm. De kunne fortelle at de hadde følget banditten et stykke, men at de nå var på let etter en gruppe med handelsmenn som de hadde observert. Disse handelsmennene så ut til å se litt suspekte ut og de hadde også med seg 6 svarte hester som tilsvarer det som var blitt stjålet. En klarte å finne disse mennene og overvant dem greit. En fant ikke så mye på de, utenom noen mynter som så ut til å være fra Harad. Hastred og Garhelm var veldig fornøyd med at gruppen ville fortsette å lete etter banditten. De tok med seg hestene, de overlevendes og mannen fra gravhaugen tilbake til Aldburg.

En følger sporene etter banditten og noen ferskere spor etter noen ryttere til Rohan. Etter å ha ridd en stund hører en noen tre korte signal fra et horn som varsler at noe er på gang. Like over åskanten ser en noen ryttere som har søkt dekning bak en stor sten, mens de blir beskutt med piler fra ulike retninger.

Her møter en på Hilda av Østfold som er lederen for rytterne. Hun er en ung skjoldmøy og hun tar skadde ryttere ved siden av seg. En av dem har fått en pil i ryggen og er hardt skadet, mens en annen har fått en pil i armen. Heltene fant noen av spor av banditten som gjemte seg i det høye gresset og fikk drept en av dem. De andre la på flukt og i det en skulle til å følge etter dem, ropte Hilda om hjelp. Ved hjelp av Cirion sine legende egenskaper klarte en å stabilisere den ene rytterne og rytteren med pilen i armen var mer eller mindre kampklar igjen, da hans sverdarm ikke var skadet. Hilda ønsket å hjelpe gruppen, ettersom hun følte at hun hadde sviktet rytterne sine. De skadde ble igjen, mens resten reiste videre mot fortet der banditten skulle gjemme seg. Burin forsøkte å snike seg litt nærmere fortet, men dette viste seg å være litt vanskelig. Fortet

ligger oppå en liten ås med åpent landskap på alle kanter. Inngangen til fortet var sperret av en provisorisk barrikade. Gruppen valgte å angripe i kveldstiden og ble fort beskytt av flere banditter gjennom noen pil skårer. Burin og Eomund gikk i nærkamp og slo fra seg, men de ble etter hvert hardt skadet da overmakten ble for stor. Det viste seg å være ganske mange flere banditter i fortet enn det en hadde sitt for seg. Berevir presset på og klarte å se Hirdan med sin røde kappe midt i mellom banditten. Tilslutt måtte heltene likevel trekke seg tilbake til der resten av rytterne til Rohan oppholdt seg.

Neste morgen snek Burin seg på ny nærmere fortet, men ble oppdaget av to banditter som hadde sneket seg ut av fortet. Det ble en kort kamp, før bueskytterne inne i fortet kom innenfor rekkevidde og også skjøt på gruppen. Gruppen trakk seg så tilbake igjen og tok så kvelden.

Neste morgen oppdaget vaktmannen at en liten grupper med ryttere var på vei fra tårnet. Gruppen valgte å ikke følge etter disse, men heller angripe tårnet igjen. Denne gangen gikk kampen mye lettere og de klarte tilslutt å få Hirdan i bakken. De andre overgav seg så fort som Hirdan falt. En tok med seg fangene til Edoras og Berevir innrømmet nå at han hadde vært en del av denne gjengen tidligere. Han hadde desertert i fra hæren i Gondor. Han hadde hele veien sitt på krig som en rettskaffen og ærefull greie, men da han først kom i kamp innså han hvor feil han hadde tatt. Han og de andre i gruppen valgte da å rømme i fra Gondor og militæret her.

I Edoras var det også kommet en talsperson i fra Minas Tirith med navn Halwen. Ettersom gruppen hadde lovet noen av fangene livet dersom de sa hva de visste så fikk de overtalt kongen til å dømme de til straffarbeid som samsvarte med det de hadde gjort. Hirdan ble dømt til døden og etter at gruppen hadde snakket for Berevir ble han dømt til livslang straffarbeid med mulighet for å bli løslatt tidligere.

En fikk noen belønninger av Cenric og ble invitert til den offisielle trolovsfesten mellom Esmund og i Mildryd i Grimsglade.

Høsten 2961

Heltene møtte til den offisielle forlovelsesfesten mellom Esmund og Mildryd i Grimsglade. Her var det samlet mye folk fra både Vestfold og Østfold. Tonene mellom dem var en del bedre nå, men de var nok fremdeles en del mistenksom til hverandre og de hadde satt opp separate leirer. Eogár og Cenric var også selvsagt dere og de var begge relativt fornøyd. Men de la trykk på at dette var kommet i stand på Kongens ordre. Esmund og Mildryd virker derimot til å være i bedre humør og en fikk et inntrykk av at Mildryd hadde fått litt mer livsgnist i øyene. De gav også noen små gaver

til heltene; krigshorn til Eomund, fin kam til Burin, en bok om tidligere kamper i Rohan til Ciron og en eksklusiv vin til Lomund.

En var ikke kommet for langt i festen og drikke konkurransen før Rynelda Fast Rider dukket opp med alarmerende nyheter. Hun kunne varsle om at hun hadde sitt duneldinger i hundrevis vandre mot Rohan i vestmarken. Hvor mange eller hva deres hensikt var kunne hun ikke si. Men hun kunne si at hun hadde sitt noen hester og en del husdyr sammen med banden. Dette er noe som marskalkene ønsker å undersøke og de ønsker å sende 8 menn hver. Ettersom de ikke ble enig om hvem som skulle lede disse, fikk heltene dette ansvaret.

Rynelda ledet dem frem til Vestmarken og det tok ikke lang tid før en her kunne se en stør støvsky av folk og fe som beveget på seg. Ved nærmere skikk kunne en se at de var snakk om flere hundre dunelendinger på flukt. De var også mange barn, kvinner og fe blant dem. De ble ganske skremte da rytterene nærmet seg, men gruppen fikk snakke med en eldre mann som forklarte at de var på flykt. Han kunne si at flere av landsbyene deres var blitt plyndret av orcer og at det også var flere handelsmenn fra Rohan som var blitt bortført av dem. De ønsket bare fritt leie til å reise videre. Det var en del uenighet blant rytterne i fra Rohan om hva en skulle gjøre med disse. Noen ville bare ri dem ned der de sto, skadedyr som de var. Mens andre sa at en må kunne vise barmhjertighet overfor dem. En la merke til at mennene fra Vestfold allltid var uenig med rytterne i fra Østfold og visa verse. Konklusjonen ble at Rynelda skulle følge med på dem og få flere til å holde oppsyn med dem.

Det var ikke så vanskelig å følge sporene etter følget og de ledet frem til Stonegap. Rytterene var ikke særlig velkommne her, men de fikk lov til å snakke med høvdingen etterhvert. Han sa at flyktingene hadde reist forbi landsbyen for noen dager siden, men at de ikke hadde plass til alle, De skal være flere landsbyer som er blitt raidet og plyndret. Handelsmannen Wildhelm The Shrewd var også reist videre til den neste landsbyen Ice Shadow,

I Ice Shadow fant en bare døde kropper og nedbrente hus, Kroppen så ut til at ligget noen få dager og alt av husdyr var også tatt. Hen la merke til at det også var to døde hester som kom fra Rohan i denne landsbyen, men ingen handelsmann. Fra landsbyen var det mange spor etter orcer og det som så ut til å være fra dem som de hadde kidnappet, Sporene leder innover dalen mot fjellet. Heltene så først noen spor som ledet vekk fra resten, men valgte ikke å følge disse. Senere så en spor etter dunledning som så ut til å være følget av noen orcer. Her fant en en orc med knust hode og ikke lenge etterpå fant en en orc stående på en liten fjellhylle med tre dunlendingkvinner som forsøkte å stikke han med lange pinner og kaste sten på han. Ved synet av rytterne stakk to av kvinne av, mens den siste sto standfattig igjen og ville gjøre mostand. Gruppen fikk roet henne

ned og lånte henne et spyd slik at hun fikk drept orcen. Hun er Gwya og er gift med Dèormòd som er en av lederene hos Dunlendingene.

Etter å ta tatt opp sporene til hovedstyrken så en noen orcer som lå klar for å overfalle gruppen. En klarte lett å ta disse og etter litt mer riding klarte en å ta igjen orce banden. De sendte en del av fangene sine forhand seg og flyktet til alle kanter. Tilslutt kom heltene frem til leiren til orcene som lå i enden av den dal ved siden av en rendene bekk. Leiren er satt opp på tre forskjellige høyder og det er noen få vaktposter og patrulje ute. En fikk overfalt den eke vaktposten og er nå klar for å angripe leiren.

En valgte å angrip rett på, men var litt forsiktig da det også var en del sivile der. Angrepet gikk greit og det ble ikke lange kampen, da det ikke var så mange orcer der. Gruppen syntes kanskje det var en del mindre med orcer enn det en hadde fått varslet. Kanskje var en del blitt jaget på flykt da en møtte på dem tidligere? Etter at en hadde fått samlet de sivile så en en hel gruppe med ryttere som kom i full fart mot dem. Dette viste seg å være Wulflinger ledet av Dèormòd som ikke var helt fornøyd med at det var en stor kontigent med ryttere fra Rohan inne på deres område. Gruppen fikk hjelp av Gwya som forklarte at dette var de som hadde “reddet” henne og de fikk egentlig til en god avtale med han. Så oppdaget noen av speiderene to store bander med orcer på vei mot dem alle. Gruppen valgte å forskanse seg i et liten dalsprekk med de sivile bak seg slik at det bare var en vei inn til dem. Her ble en angrepet av veldig mange orcer som kom i bølger og det var like ved at flere i gruppen gikk ned. Tilslutt klarte en å falle nok til at orcene trekte seg tilbake,

En hadde nå rundt 100 sivile med seg både dunlendinger og handelsmenn fra Rohan, men ingen Wilhelm the Shrew blant dem. Hele følget reiste så videre til Stanshelf som blir styrt av fru Edelyn. Stanshelf ser mer eller mindre ut som hver som helst annen Rohans landsby. Folkene og husene her ligner mer eller mindre på Rohansk utseende. Det var også bare heltene og folkene fra Rohan som fikk lov til å komme inn i hallen. Her fikk heltene til at dunlendingene fikk lov til bli værende i Stanshelf en stund. En del ryttere rei også ut for å jage restene av orkene som følget dem på flykt. Hun ville også gi beskjed til lederen av Wulfling om heltedådene deres i tillegg til eskorte tilbake til Rohan. Reisen tilbake til Edoras gikk bra og en fikk rapportert til Kongen om hva en hadde gjort. Det var litt bekymringsverdig at det var så mange orker og duneldinger på vandring.

Vinter samme år.

Så var det endelig tid for bryllupet. Det er kommet en del folk i fra Østfold og Vestfold til Edoras for å få med seg det hele. Det var så mye folk at det også var satt på mye telt utenfor byen. Med så mye folk fra ulike leirer ønsket Kongen hjelp av heltene til å unngå at de oppsto noe bråk

mellom leirene i uken opp mot bryllupet. En forsøkte først å jakte etter noe fint bytte og en fant 2 rådyr. Cirion og Burin valgte å reise nedover Vestveien for å gjete noe kveg tilbake til Edoras til festen. I byen klarte Lomund og Eomund å roe ned noen gemytter som holdt på å oppstå. Lomund reiste også ut en dag for å sanke inn noe blomster til bryllup kransen. Dagen før bryllupet ble hele byen vekt av et høyt hyl etterfølgt av hornlyder. En hadde da funnet Ceorl the Bold drept bak vertshuset til Cépa.Ceorl er en av Cenrics menn og det forsvant flere krigere fra åstedet. Eogar og Cenric hadde så en krangel inne i Den Gylne Hall og de beskyldte begge for å lyve, Kongen ble veldig sint på de begge og var svært lei av kranglinen mellom de to, Han ba fint om heltene kunne hjelpe med å oppklare drapet,

Ciron forsøkte så undersøke liket, men kunne ikke si så mye mer om hvordan han var blitt drept. Ettersom kroppen var helt dekket av blod. En fant likevel noen spor som ledet mot smeden, Han kunne si at Hilda hadde vært innom der tidligere, men han visste ikke så mye mer. Hilda på sin side nektet for å ha noe med dette å gjøre. Men Eomund så at det manglet en dolk fra sliren og denne påsto hun at hun hadde mistet. Folkene i byen kunne si at hun kanskje hadde et gambling problem og hun innrømmet at hun hadde et gambling problem, men hun hadde ikke drept noen. Hun hadde lånet noen penger av en fremmed og disse pengene var lik de som gruppen hadde funnet tidligere. Hun trengte disse pengene for å betale han som hun hadde lånt dem av for å unngå at han tok hesten og våpenes hennes. Dette er noe som hun trengte for å kunne være skjoldmøy. Etter å ha letet litt mer rundt åstedet fant en dolken og gruppen konfronterte Hilda igjen, og hun innrømmet det hele. En gav beskjed til vaktsjefen for den Gylne Hall som informerte Thengel om det hele. Thengel informerte for en full salg senere at det er med stor sorg at han må dømme Hilda til døden for å ha drept en av sine egne. Men en ønsker ikke at dette skal overskygge det kommende bryllupet og henrettelsen ble derfor utsatt til etter Jol.

På kvelden ble gruppen invitert til utdrikkingslag for Esmund på vertshuset Cépa. Her ble det drukket godt og det ble fortalt flere skrytehistorier, den ene større enn den andre. Esmund foreslo for spøk at en i gamle dager kidnappet bruden natten før bryllupet. En del av de andre mente at dette var en god ide, men Esmund sa at en ikke burde gjøre dette. Noen foreslår å heller stjele hennes hest, Swiftmane. Heltene la merke til at noen av rytterne virket til å synes at dette var en veldig god ide. Men de var nå langt nede i mjødbegeret, var de i stand til å kunne klare å gjennomføre noe slikt? Esmund gikk så å la seg, mens de andre valgte å varsle leiren til Mildryd om det hele. Neste morgen kunne Esmund informere om at det var noen som hadde forsøkt å snike seg inn i leiren, men det ble ikke noe stort oppstyr rundt dette ettersom de ble fort oppdaget, døddrukket som de var.

Så var det endelig tid for bryllupet.

De var to store prosjoner med fint pyntet brud og brudgom med følge som rei mot trappene der Dronningen og Kongen ventet på toppen. De hadde såvidt kommet seg av hesten før en kunne høre et horn i det fjerne. Etter å tatt noen få steg igjen kunne en høre hornet igjen, men da enda nærmere. Kongen ble svært sint om hvem som våget å forstyrre bryllupet. Rynelda Fast-Rider kom etterhvert frem med nyheter om at en stor horde med Duneldinger og orcer var på veg mot Edoras. Elfthain har trukket seg tilbake til Helms Deep for å søke dekning. Heltene rir ut for å undersøke det hele og finner etter en stund en stor bande med Duneldinger og orcer i hundretall. Dette er svært alarmerende for de alle i Edoras. Cenric ønsker å trekke seg tilbake til Aldburg for å ruste seg opp med bedre våpen og rustning der for å så angripe dem senere. Eogar foreslo at han og en del andre ryttere skulle ri ut å bryte linjen til orcene for å så hente forsterkning i Helms Deep. Kongen ønsker å møte dem ved vadestredet Snowbourn. Heltene klarte å overtale de begge marskalkene om å følge Kongens ønske og de og rytterene reiste til Snowbourn. Her er kampen nå godt i gang.